

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA I PENALĂ

SENTINȚA PENALĂ NR. 1056

Ședința publică din data de 21.05.2018

PREȘEDINTE: CÎRCIUMARU MIHAELA LAVINIA

GREFIER: CODREANU ALINA ELENA

MINISTERUL PUBLIC - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de **procuror C.S.**

Pe rol, urmează pronunțarea în cauza penală privind pe **inculpații: D.L.**, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de **trafic de influență** prevăzută și pedepsită de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.5 alin.1, art.6 și art.7 alin.1 lit.c din Legea nr.78/2000, cu aplic. art.5 alin.1 Cod penal; **D.G.**, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de **cumpărare de influență** prevăzută și pedepsită de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.5 alin.1, art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplic. art.5 alin.1 Cod penal; **I.M.**, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de **complicitate la infracțiunea de cumpărare de influență** prevăzută și pedepsită de art. 48 alin.1 Cod penal raportat la art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.5 alin.1, art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplic. art.5 alin.1 Cod penal.

Dezbaterile și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică de la data de 17.05.2018 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Tribunalul, pentru a da posibilitatea apărătorului inculpatului D.L. să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru azi, **21.05.2018**, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei penale de față constată următoarele:

1. Prezentarea actului de sesizare

Prin rechizitoriul nr...al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Pitești, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

-D.L., sub aspectul comiterii infracțiunii de *trafic de influență prev. de art. 291 alin. 1 c.pen. rap. la art. 5 alin. 1, art. 6 și art. 7 alin. 1 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 c.pen.,*

-D.G., sub aspectul comiterii infracțiunii de *cumpărare de influență prev. de art. 292 alin. 1 c.pen. rap. la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 c.pen.,*

-I.M., sub aspectul comiterii complicității la infracțiunea de *cumpărare de influență prev. de art. 48 alin. 1 c.pen. rap. la art.292 alin. 1 c.pen. rap. la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 c.pen.*Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția I Penală, la data de 26.05.2013, sub nr.17805/3/2014.

Situația de fapt pe scurt reținută în rechizitoriu

2. Probațiune

2.1. Mijloace de probă administrate în faza urmăririi penale

.....

5. Respingerea excepțiilor nulității relative și nulității absolute invocate de avocații inculpaților.

5.1. *Analizând cererea cu privire la înlăturarea mijloacelor de probă constând în interceptări ale convorbirilor telefonice, respectiv înregistrări audio-video, ca urmare a nulității relative, TRIBUNALUL constată următoarele:*

Incidența efectelor deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016 a Curții Constituționale

Reamintim că pe parcursul urmăririi penale, în dosarul nr. ...au fost emise de către Tribunalul Argeș autorizațiile nr. 143/2012 și nr. 157/2012.

De asemenea, au fost trecute din dosarul penal nr. 54/P/2012 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești, mai multe convorbiri și comunicări ce au fost interceptate și înregistrate în baza autorizațiilor 114, 145 și 158/2012, emise de Tribunalul Argeș.

Conform adresei de la fila 18 din dosar, vol. 2, emisă de Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești, procurorul a procedat la efectuarea interceptărilor și înregistrărilor, la punerea în executare a autorizațiilor prin aceea că a transmis autorizațiile la organul care a asigurat concursul/suportul tehnic-SRI.

Reamintim că prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 190 din 14 martie 2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a **dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală** și s-a constatat că sintagma "ori de alte organe specializate ale statului" din cuprinsul textului menționat este neconstituțională.

Trebuie precizat că autorii excepției de neconstituționalitate au fost interceptați în baza prevederilor art. 91¹ și art. 91² din Codul de procedură penală anterior. Printr-o jurisprudență constantă (a se vedea Decizia nr. 1 Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014 26 410 din 10 aprilie 20082 și Decizia nr. 962 din 25 iunie 20093) instanța de contencios constituțional a respins excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ și art. 91² din Codul de procedură penală anterior, statuând că aceste sunt în deplin acord cu principiile și valorile constituționale. Autorii excepției de neconstituționalitate nu au fost interceptați în baza prevederilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală, prevederi care nici nu erau în vigoare la data efectuării interceptărilor.

În esență, Curtea Constituțională a avut în vedere că actele îndeplinite de organele prevăzute la art. 142 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală reprezintă procedee probatorii care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică, ce constituie un mijloc de probă. Pentru aceste motive, organele care pot participa la realizarea acestora sunt numai organele de urmărire penală. Acestea din urmă sunt cele enumerate la art. 55 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv procurorul, organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de cercetare penală speciale.

Curtea a constatat că legiuitorul a inclus, în cuprinsul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe lângă procuror, organul de cercetare penală și lucrătorii specializați din cadrul poliției și al altor organe specializate ale statului. Aceste organe specializate ale statului nu sunt definite nici în mod expres, nici în mod indirect în cuprinsul Codului de procedură penală.

Așa fiind, a conchis că sintagma "ori de alte organe specializate ale statului" apare ca fiind lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând subiecților să înțeleagă care sunt aceste organe abilitate să realizeze măsuri cu un grad ridicat de intruziune în viața privată a persoanelor.

Potrivit art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie.

Conformându-se dispozițiilor legale, în ceea ce privește măsurile de supraveghere întemeiate

pe dispozițiile Codului de procedură penală, **Tribunalul** trebuie să procedeze la examinarea cererii de înlăturare a acestor probe, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 51/2016.

Sanctiunea aplicabilă ca urmare a constatării încălcării dispozițiilor legale

Instanța apreciază că înlăturarea acestor probe poate fi realizată doar prin intermediul constatării unei nulități, conform dispozițiilor art.102 alin.3 Cod procedură penală care stipulează că „*nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei*”.

Acest aspect este confirmat și de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 51/16 februarie 2016 (paragraful 32) în care se arată: „Raportând prevederile legale referitoare la procesul-verbal întocmit în cadrul procedurii supravegherii tehnice la definițiile noțiunilor de probă, mijloc de probă și procedeu probator, Curtea conchide că procesul-verbal întocmit de procuror sau de organul de cercetare penală, conform art.143 din Codul de Procedură penală, în care sunt consemnate rezultatele activităților de supraveghere tehnică efectuate, constituie mijloc de probă. Prin urmare, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, Curtea constată că nelegalitatea dispunerii, autorizării, consemnării sau administrării actului atrage sancțiunea **nulității absolute sau relative, potrivit distincțiilor prevăzute la art.281 și 282 din Codul de procedură penală**. Așa fiind, realizarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu încălcarea condițiilor legale prevăzute la art.138-146 din Codul de procedură penală, inclusiv a celor referitoare la organele abilitate să pună în executare mandatul de supraveghere are ca efect nulitatea probelor astfel obținute și, în consecință, imposibilitatea folosirii lor în procesul penal, conform art. 102 alin.3 din Codul de procedură penală.”

Conform paragrafului 52 al aceleiași decizii, efectele acesteia se produc pentru viitor, urmând a se aplica „*în mod corespunzător în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată*.”

Cum în cuprinsul deciziei se arată că probele pot fi înlăturate prin aplicarea dispozițiilor privind nulitățile absolute sau relative, rezultă că Decizia este aplicabilă cauzelor aflate pe rolul instanței, în măsura în care se poate constata existența unei nulități absolute sau relative.

Analizând dispozițiile art. 281 Cod procedură penală, Tribunalul constată că realizarea supravegherii tehnice ca procedeu probator, cu încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la art. 138-146 din Codul de procedură penală, nu se află printre dispozițiile a căror încălcare poate atrage nulitatea absolută, putând atrage doar nulitatea relativă.

Trebuie reamintit că prin decizia nr. 784/2015, în vigoare de la 10.02.2016, instanța de contencios constituțional a statuat că, o probă este legală dacă mijlocul de probă și/sau procedeu probatoriu prin care este obținută este legal, iar aceasta presupune legalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei.

Potrivit art. 102 alin. (2)-(3) C. proc. pen.:

”(2) *Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal.*

(3) *Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.*

(4) *Probele derivate se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal”* (principiul iradierii nulității asupra actelor subsecvente, norma având un caracter general de aplicabilitate).

Așadar, din corelarea art. 282 și art. 102 c.pr.pen. rezultă că, urmare a constatării nulității relative a actului prin care a fost administrată o probă, proba nelegal obținută va fi exclusă din probatoriu.

Se constată că în prezenta cauză mijloacele de probă au fost obținute în temeiul autorizației judecătorului întrucât supravegherea tehnică a fost dispusă de judecător.

În ceea ce privește administrarea probei, se constată că la momentul punerii în executare a autorizației judecătorului, **realizarea înregistrării și interceptării convorbirilor a fost a fost conformă dispozițiilor legale în vigoare**, însă prin Decizia nr. 51/16 februarie 2016 s-a constatat că acea normă în vigoare nu îndeplinește cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând subiecților să înțeleagă care sunt aceste organe abilitate să realizeze măsuri cu un grad ridicat de intruziune în viața privată a persoanelor prin utilizarea sintagmei "ori de alte organe specializate ale statului".

a. Drepturile a fi potential vătămate prin încălcarea dispozițiilor legale privind realizarea procedurii probator al supravegherii tehnice

În ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, care presupune ca organele judiciare însărcinate cu ancheta penală să administreze probe pentru aflarea adevărului cu privire la faptă și la persoana care a săvârșit-o, cu respectarea prezumției de nevinovăție a persoanei care este suspectată de comiterea faptei, **se constată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului au fost situații în care Curtea, chiar constatând** că înregistrarea a fost **unica probă** (Khan c. Marii Britanii) sau **proba determinantă** (Schenk c. Elveției, hotărârea din 12 iulie 1988, Heglas c. Cehiei, par. 90) pe care s-a bazat condamnarea, **a considerat că nu a fost încălcat art. 6** cu privire la dreptul la un proces echitabil dacă

(1) reclamantul a avut posibilitatea să conteste autenticitatea înregistrării și pe cea de a se opune folosirii înregistrării ca probă (indiferent dacă a uzat sau nu de ele), iar

(2) instanțele au analizat efectul pe care îl avea admiterea înregistrării ca probă asupra dreptului la un proces echitabil, chiar dacă au respins solicitarea de excludere a probei (Khan c. Marii Britanii, par. 38, Schenk c. Elveției, par. 47, PG și JH c. Marii Britanii, par. 79). Concluzia de inexistență a unei violări a dreptului la un proces echitabil este cu atât mai evidentă atunci când proba obținută cu încălcarea art. 8 CEDO nici măcar nu a fost proba determinată pe care se întemeia acuzația parchetului (*Bykov împotriva Rusiei*, par. 95-96).

Așadar, din simpla folosire a unei probe obținute „nelegal” Curtea nu concluzionează în sensul încălcării dreptului la un proces echitabil, ci verifică dacă procedura judiciară, în ansamblul său, a avut un caracter echitabil.

Pentru a face aceasta Curtea a indicat o serie de circumstanțe de care trebuie să se țină cont la stabilirea caracterului echitabil:

- ce fel de probe au fost obținute, ce drept a fost încălcat;
- încălcarea a fost una de natură serioasă sau doar una tehnică, încălcarea a fost intenționată sau accidentală ori s-a acționat cu bună-credință;
- încălcarea a avut loc ca urmare a unei situații de urgență sau din cauza necesității;
- existau alte mijloace de investigare disponibile;
- probele ar fi putut fi obținute chiar dacă nu s-ar fi comis ilegalitatea;
- infracțiunea a fost una gravă;
- proba este un esențială pentru a putea obține condamnarea;
- există alte remedii în afara excluderii.

b. Dreptul la viață intimă familială și privată, precum și dreptul la secretul corespondenței:

Este indubitabil că în sensul articolului 8, convorbirile telefonice intră sub incidența noțiunilor de „**viață privată**” și „**corespondență**”. O astfel de ingerință va fi justificată în sensul paragrafului 2 al articolului 8 doar dacă ea este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime la care se face referire în paragraful 2 și este „necesară într-o societate democratică” pentru a atinge acest scop sau scopuri(a se vedea *Weber și Saravia c. Germaniei* (dec.), nr. 54934/00, 29

iunie 2006, și cauzele citate în ea).

Din moment ce au fost emise autorizații de interceptare de către judecător, este evident că în cauză a avut loc o ingerință în drepturile reclamantilor garantate de articolul 8 al Convenției.

În ceea ce privește expresia „**prevăzută de lege**” din articolul 8 par. 2 este necesar, în primul rând, ca măsura contestată să aibă vreo *bază în legislația națională*; de asemenea, ea se referă la *calitatea acelei legislații, cerând ca aceasta să fie compatibilă cu principiul supremației legii și accesibilă* persoanei în cauză, care, mai mult, trebuie să poată *să prevadă* consecințele acesteia pentru sine.

Baza legală în prezenta cauză pentru judecător în emiterea autorizațiilor de interceptare este art. 91/1 c.pr.pen 1968, articol care a fost abrogat ca urmare a intrării în vigoare a noilor dispoziții legale.

În cauza *Weber and Saravia*, Curtea a rezumat jurisprudența sa referitoare la cerința cu privire la „previzibilitatea” legii în acest domeniu după cum urmează: este esențial de a avea **reguli clare, detaliate** cu privire la interceptarea convorbirilor telefonice, mai ales deoarece tehnologiile disponibile pentru a fi folosite devin, în mod constant, mai sofisticate (a se vedea *Kopp v. Switzerland*, hotărâre din 25 martie 1998 și *Valenzuela Contreras v. Spain*, hotărâre din 30 iulie 1998). Legislația națională trebuie să fie suficient de clară pentru a da indicii, în mod adecvat, cetățenilor cu privire la **circumstanțele și condițiile în care autoritățile publice au competența de a recurge la astfel de măsuri**. În legătură cu aceasta, o altă chestiune care merită a fi menționată este lipsa aparentă a reglementărilor care să specifice, cu un grad corespunzător de precizie, **modalitatea de examinare a informației obținute ca rezultat al supravegherii sau procedurile de păstrare a integrității și confidențialității** acesteia, precum și procedurile de distrugere a ei.

Curtea a adăugat că în jurisprudența sa cu privire la măsurile secrete de supraveghere, Curtea a elaborat și următoarele **garanții minime** care trebuie prevăzute de lege pentru evitarea abuzului de putere: În, Curtea a statuat că drept protecție minimă, necesară pentru a evita abuzurile, care trebuie să figureze în lege, jurisprudența Curții menționează: definirea categoriilor de persoane ce pot fi puse sub ascultare judiciară; natura infracțiunilor ce ar putea conduce la aceasta; stabilirea unei durate în timp a executării măsurii; condițiile de întocmire a proceselor-verbale de sinteză care consemnează convorbirile interceptate; precauțiile de luat pentru a transmite, intacte și complete, înregistrările realizate, în vederea controlului eventual din partea judecătorului și a apărării; circumstanțele în care se poate sau trebuie să se efectueze ștergerea sau distrugerea benzilor respective, în special după neînceperea urmăririi penale sau punere în libertate (cauza *Calmanovici împotriva României*, Hotărârea din 1 iulie 2008, cererea nr. 42250/02), procedura care urmează a fi urmată pentru analiza, folosirea și păstrarea datelor obținute; precauțiile care urmează a fi luate atunci când datele se comunică altor persoane (cauza *Iordachi și alții c. Moldovei*, Hotărârea din 10 februarie 2009, cererea nr. 25198/02).”

Reamintim că prin decizia de inadmisibilitate pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în data de 2 februarie 2016 în cauza *Corneliu Bîrsan și Gabriela Victoria Bîrsan c. României*, s-a reținut de Curte că prin contestarea legalității înregistrărilor și interceptărilor sale telefonice în cadrul unei proceduri penale începute împotriva sa și înlăturarea lor de către judecător care a constatat că au fost obținute nelegal, reclamantul, care s-a plâns în fața Curții de o încălcare a art. 8 din Convenție, cu privire la nelegalitatea acestor măsuri, a beneficiat de o cale de atac care oferea un remediu intern efectiv în sensul art.35 par.1 din Convenție, în circumstanțele concrete ale cazului său. Curtea a ajuns la această concluzie după ce a arătat că, în cazul în care instanța penală a constatat nelegalitatea, inculpatul are posibilitatea de a cere repararea prejudiciului cauzat, pe baza dreptului comun reprezentat de răspunderea civilă delictuală (Balteanu, par. 32; a se vedea de asemenea, *Tender c. României*, nr 19806/06, par. 21-23, dec. din 17 decembrie 2013).

Reamintim că în *cauza Pruteanu împotriva României*, hotărârea din 3 februarie 2015, cererea nr. 30181/05, Curtea a constatat că **a fost încălcat art. 8 din Convenție întrucât doar un recurs în**

fața unei instanțe civile pentru a solicita angajarea răspunderii statului, cu scopul obținerii de despăgubiri, nu este de natură să permită realizarea unui control al legalității înregistrărilor în litigiu și să conducă, dacă este cazul, la pronunțarea unei decizii prin care să se dispună distrugerea acestora – rezultat urmărit de reclamant –, astfel încât nu poate fi considerat un „control efectiv”, în sensul art. 8 din Convenție.

De asemenea, în *cauza Ulariu împotriva României*, Hotărârea Secției a III-a din 19 noiembrie 2013, cererea nr. 19267/05, Curtea a constatat încălcarea art. 8 din Convenție, reținând următoarele:” părțile sunt de acord că baza legală a ingerinței era reprezentată de art. 91¹ - 91⁴ din Codul de procedură penală și art. 16 par. 1 lit. b și 3 din OUG 43/2002. Curtea a analizat deja prevederile acestor articole, în contextul interceptărilor convorbirilor telefonice în România înainte de modificarea Codului de procedură penală prin Legea nr. 281/2003, într-o cauză în care a concluzionat că există deficiențe incompatibile cu standardul minim de protecție impus de preeminența dreptului într-o societate democratică (*Calmanovici c. României*, cererea nr. 42250/02). Curtea a constatat că modificările aduse Codului de procedură penală prin Legea nr. 281/2003 au intrat în vigoare pe 1 ianuarie 2004, moment la care procesul penal declanșat împotriva reclamantului se afla în fața primei instanțe. Curtea a examinat dacă garanțiile oferite de această lege au fost în măsură să suplinească lacunele existente în legislația națională în materia autorizării interceptărilor (*Bălțeanu c. României*, cererea nr. 142/04, par. 43-44).

În cauză, controlul exercitat de către instanțele naționale asupra legalității înregistrărilor a avut loc în timpul desfășurării judecării în primă instanță, respectiv la 1 an de la data efectuării înregistrărilor telefonice. Mai mult, în afară de existența *indiciilor temeinice*, nici o altă condiție nu a fost examinată de către instanță, **având în vedere că legea care constituia temeiul pentru autorizații respective, nu prevedea nicio altă garanție**, cum ar fi definirea categoriilor de persoane care sunt susceptibile de a fi supuse interceptărilor, natura infracțiunilor care ar putea justifica acest procedeu sau stabilirea unei durate maxime pentru executarea măsurii (*mutatis mutandis*, *Valenzuela Contreras c. Spaniei*, hotărârea din 30 iulie 1998, par. 59). Într-adevăr, astfel cum reiese din dosarul cauzei, în cadrul acestui control, **instanțele naționale nu puteau să verifice dacă erau îndeplinite condițiile cerute de legea aplicabilă la momentul emiterii autorizațiilor de interceptare**. Procedând în acest mod, **instanțele nu au apreciat că este necesar să verifice existența în cauză a celorlalte garanții** prevăzute de Legea nr. 281/2003 **sau de jurisprudența Curții în materie**. Este adevărat că reclamantul a avut posibilitatea să verifice exactitatea transcrierilor, însă aceasta este numai o garanție dintre cele prevăzute de jurisprudența Curții în analiza calității legii (*mutatis mutandis*, *Dumitru Popescu*, precit., par. 78).

Având în vedere că analiza realizată de către instanțele naționale a fost tributară calității legii în vigoare la momentul autorizării interceptărilor convorbirilor, aceasta nu a fost de natură ofere reclamantului garanții suficiente într-un domeniu atât de sensibil ca dreptul la respectarea vieții private”.

Așadar, atât jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cât și motivele expuse de Curtea Constituțională în decizia nr. 51/2016 obligă instanțele să analizeze dacă și în ce modalitate a fost încălcată viața privată și de familie și dreptul la corespondență prin realizarea interceptărilor părților din dosar, în temeiul unei legi care la momentul efectuării interceptărilor îndeplinea toate cerințele de legalitate, dar în raport de apariția în timpul judecării a unei excepții de neconstituționalitate admise, se impune dezbaterea împrejurării dacă la punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică a fost respectată în concret legea.

Jurisprudența instanței supreme

Trebuie precizat că prin *încheierea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul ÎCCJ nr. 486 din data de 06.04.2016 în dosarul nr. 2246/2/2016*, reținându-se că în acea cauză nu se impunea excluderea probelor obținute din punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică de către D.I.I.C.O.T., realizate cu sprijinul S.R.I., s-a învederat că de esența unui procedeu probatoriu este ca organele de urmărire penală să fie cele care au realizat selecția și consemnarea celor rezultate prin

utilizarea mijlocului tehnic pe care nu-l dețineau și să fie cele care, pe cale de consecință, au decis ce anume din cele obținute prin folosirea mijloacelor tehnice pe care nu le dețineau se folosește la formularea acuzației în materie penală.

Așadar, contrar susținerilor inculpaților, simpla realizare a înregistrărilor cu un mijloc tehnic aparținând unui alt organ abilitat legal să-l dețină nu reprezintă procedeu probatoriu pentru a intra sub incidența deciziei CCR.

Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul ÎCCJ a constatat că: „judecătorul va trebui să stabilească apoi, dacă s-a realizat procedeu procedural, așa cum este menționat în considerentele Deciziei CCR la paragraful 34 sau a avut loc doar o activitate pur tehnică, întrucât punerea la dispoziție de către „organele specializate ale statului (SRI)„ a mijlocului tehnic pe care îl deține cu autorizarea legii, dar pe care organul de urmărire penală nu este autorizat să îl dețină și să îl folosească ori punerea la dispoziție a acelor mijloace tehnice pe care DIICOT ori DNA, deși erau autorizați să le folosească **nu le dețineau, nu poate fi apreciat că fiind un mijloc probator**, câtă vreme se poate stabili că organul de urmărire penală a fost prezent ori chiar dacă nu a fost prezent, **aceste organe de urmărire penală au realizat selecția și consemnarea celor rezultate prin utilizarea mijlocului tehnic pe care nu-l dețineau și pe cale de consecință au decis ce anume din cele obținute prin folosirea mijloacelor tehnice pe care nu le dețineau se folosește la formularea acuzației în materie penală...**

Aplicând cele de mai sus referitor la înregistrarea convorbirilor telefonice, rezultă că:

Din interpretarea dispozițiilor legale ce reglementează activitatea DIICOT și a SRI în coroborare cu prevederile art.IV pct.1 din OUG nr.6/2016 prin care s-a modificat și completat Legea [nr.14/1992](#) privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații („*Pentru relația cu furnizorii de comunicații electronice destinate publicului, Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul Serviciului Român de Informații este desemnat cu rolul de a obține, prelucra și stoca informații în domeniul securității naționale. La cererea organelor de urmărire penală, Centrul asigură accesul nemijlocit și independent al acestora la sistemele tehnice în scopul executării supravegherii tehnice prevăzute la art.138 alin.(1) lit.a) din Codul de procedură penală. Verificarea modului de punere în aplicare în cadrul Centrului Național de Interceptare a Comunicațiilor a executării acestor supravegheri tehnice se realizează potrivit [art.30](#) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”), rezultă că Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor era și este deținut de către SRI, iar DIICOT nu avea îndreptățirea legală să folosească infrastructura acestui Centru.

Așadar, *în cauza pendinte*, punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică ce au constat în interceptarea comunicațiilor **nu se putea realiza legal decât prin** intermediul infrastructurii (**tehnice și evident de personal**) a Centrului Național de Interceptare a Comunicațiilor.

Analiza actelor dosarului din *cauza pendinte*, de la acest moment procesual, relevă împrejurarea că Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor deținut de SRI a realizat o activitate pur tehnică - de punere la dispoziție a infrastructurii tehnice, realizarea tehnică a interceptărilor autorizate și transferul pe suportul optic digital .

Selectarea convorbirilor telefonice interceptate aflate pe acești suportți optici a fost realizată de către procuror, care apoi a procedat la transcrierea acelor convorbiri apreciate ca relevante pentru cauză, convorbirile aflate la dosar fiind purtate în limba română...

De aceea, în acest moment procesual, în *cauza pendinte* judecătorul de drepturi și libertăți conchide că față de modalitatea în care a avut loc administrarea probatoriului constând în interceptarea comunicațiilor aflată în faza de urmărire penală, probele utilizate de către procuror împotriva inculpatului au fost obținute în mod legal și pot fi folosite în susținerea acuzației în materie penală, deoarece actele prin care aceste probe au fost administrate au fost efectuate personal

de către procuror”.

Concluzie

Față de cele expuse mai sus, Judecătorul consideră că prin punerea în executare de către S.R.I., organ specializat al statului, a autorizațiilor de supraveghere tehnică, emise de judecător, nu s-a adus vreo vătămare concretă dreptului inculpaților la viață privată și corespondență din prezenta cauză întrucât această instituție a asigurat doar tehnica specială pentru interceptarea comunicărilor, iar din punct de vedere probator procesele-verbale de redare a comunicărilor interceptate au fost realizate exclusiv de către organele judiciare abilitate legal și în prezent să procedeze astfel-procurorul/ofițerii de poliție judiciară, iar procese-verbale au fost certificate pentru autenticitate de către procuror.

În consecință nefiind îndeplinite cumulativ cerințele art. 282 alin. 1 c.pr.pen., în condițiile în care nulitatea relativă a actului este condiționată de producerea unei vătămări a drepturilor părților care să nu poată fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului, se va respinge excepția de nelegalitate invocată.

5.2. Analizând cererea cu privire la înlăturarea mijloacelor de probă constând în interceptări ale convorbirilor telefonice, respectiv înregistrări audio-video, ca urmare a nulității absolute, TRIBUNALUL constată următoarele:

Potrivit art. 281 alin. 1 lit. d c.pr.pen. determină nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind participarea procurorului, atunci când aceasta este obligatorie potrivit legii.

Instanța constată că este nefondată excepția invocată întrucât la filele 163, 305 și 307, vol. 2 dup, există ordonanțele de delegare acordate de procuror polițistului judiciar pentru ascultarea convorbirilor telefonice interceptate în dosarul 54/P/2012 precum și în dosarul nr. ...și pentru redarea lor în formă scrisă, convorbiri care au fost certificate pentru autenticitate de procuror.

Așadar, au fost respectate disp. art. 91² c.pr.pen. 1968, legea în vigoare la momentul întocmirii actelor, interceptările și înregistrările convorbirilor fiind efectuate de organul de cercetare penală delegat.

6. Situația de fapt reținută de instanță

.....

Aceste acuzații sunt însă infirmate de următoarele mijloace de probă:

.....

8. Se constată că legea penală mai favorabilă aplicabilă inculpaților D.L., D.G. și I.M. este noul cod penal întrucât, pe de o parte limitele de pedeapsă pentru infracțiunile de cumpărare de influență și trafic de influență sunt mai reduse potrivit noului cod (închisoarea de la 2 la 7 ani, comparativ cu limitele de pedeapsă prev. de legea veche-închisoarea de la 2 la 10 ani) .

Totodată, se constată că legea nouă a introdus cerințe mai restrictive cu privire la elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență în sensul că se impune în tipicitatea obiectivă a infracțiunii dovedirea a două acțiuni-primirea foloaselor, precum și promisiunea determinării în îndeplinirea/urgentarea unui act, spre deosebire de forma veche a textului de incriminare a aceleiași infracțiuni, când era suficientă dovedirea primirii foloaselor în scopul de a determina la îndeplinirea/neîndeplinirea unui act.

Reamintim că potrivit art. 291 - (1) din noul cod penal, pretinderea, **primirea** ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public **și care promite că îl va determina** pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să

îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, constituie infracțiunea de trafic de influență.

Potrivit art. 257 din vechiul cod penal primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar **pentru a-l determina** să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, constituie infracțiunea de trafic de influență.

Potrivit art. 292. - (1) din noul cod penal, promisiunea, oferirea sau **darea** de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, **pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească**, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, constituie infracțiunea de cumpărare de influență.

Potrivit art. 6¹ (1) din legea 78/2000, promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, constituie infracțiunea de cumpărare de influență .

9. Instanța va admite cererea privind schimbarea încadrării juridice a infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu a inculpatului *D.L.* și dispune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 și art. 7 alin. 1 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal *în infracțiunea* prev. de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal.

Reamintim că potrivit art. 7 alin. 1 lit. c din Legea nr. 78/2000, faptele de luare de mită sau trafic de influență săvârșite de o persoană care:

c) este organ de cercetare penală sau are atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor;

se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 289 sau 291 din Codul penal, *ale cărei limite se majorează* cu o treime.

Reamintim de asemenea că prin decizia nr. 2/2017 Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că:

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică doar în ipoteza în care infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de făptuitor în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia privind constatarea sau sancționarea contravențiilor. Curtea a arătat că dispozițiile legale enunțate anterior, varianta agravată a infracțiunii de luare de mită este incidentă doar în ipoteza în care pretinderea, primirea, acceptarea ori nerespingerea promisiunii, respectiv darea de mită, se realizează în legătură directă cu atribuțiile persoanei care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau de judecare a infracțiunilor.

Constatând că fapta imputată inculpatului *D.L.* nu are legătură cu calitatea de polițist rutier care îi conferea atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor, ci cu calitatea de director al Direcției Rutiere din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, se va admite cererea privind schimbarea încadrării juridice a infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu a inculpatului *D.L.* și se va dispune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 și art. 7 alin. 1 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal *în infracțiunea* prev. de art. 291 alin.1 Cod penal

raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal.

10. Față de cele expuse mai sus, constatând că nu s-a dovedit săvârșirea vreuneia din acțiunile ce intră în elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de trafic de influență (acțiunea de primire de bunuri de către inculpatul D.L. de la inculpatul D.G. în schimbul traficării influenței reale a acestuia, acțiunea de promitere de către inculpatul D.L. că va suna și îl va determina pe martorul ...,

Totodată, se constată că faptele imputate inculpaților D.G. și I.M. sunt dependente de existența infracțiunii de trafic de influență, astfel că nedovedindu-se acțiunea de dare de bunuri din partea inculpatului D.G. și de primire de bunuri din partea inculpatului D.L., ținând seama de împrejurarea că inculpatul I.M. nu putea da ajutor la comiterea unei fapte inexistente, se va dispune achitarea inculpaților

D.G., sub aspectul săvârșirii *infracțiunii de cumpărare de influență* prevăzută și pedepsită de art. 292 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal;

- **I.M.**, sub aspectul săvârșirii *complicității la infracțiunea de cumpărare de influență*, prevăzută și pedepsită de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art. 292 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal,

întrucât fapta nu există, nedovedindu-se săvârșirea vreuneia din acțiunile ce intră în elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii imputate.

11. Ținând seama de temeiul soluției de achitare, se va **revoca măsura asiguratorie** a sechestrului instituit asupra bunurilor inculpaților D.L. și D.G. până la concurența sumei de 672,5 lei în vederea confiscării, prin ordonanța ...din data de 05.06.2015 (filele 139-141, vol. 3, dup).

Pentru considerente similare, se va dispune restituirea către inculpatul D.G. a sumei de 672,5 lei, consemnată la dispoziția organelor de urmărire penală (fila 144, vol. 3, dup).

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepțiile nulității relative și nulității absolute invocate de avocații inculpaților.

2. Admite cererea privind schimbarea încadrării juridice a infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu a inculpatului **D.L.** și dispune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 și art. 7 alin. 1 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal în *infracțiunea* prev. de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal.

3. Constată că legea penală mai favorabilă aplicabilă inculpaților D.L., D.G. și I.M. este noul cod penal.

4. În baza art. 396 alin.5 rap. la art. 16 lit. a C.pr.pen. achită inculpații:

- **D.L.**, CNP ..., fiul lui .. și .., născut la data de .. în municipiul sub aspectul săvârșirii *infracțiunii de trafic de influență* prevăzută și pedepsită de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1, art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal;

- **D.G.**, arestat preventiv în altă cauză, CNP ..., fiul lui . și .., născut la data de ... în municipiul sub aspectul săvârșirii *infracțiunii de cumpărare de influență* prevăzută și pedepsită de art. 292 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5

alin. 1 Cod penal;

- **I.M.**, CNP .., fiul lui .. și .., născut la data de ..în municipiul .. sub aspectul săvârșirii *complicității la infracțiunea de cumpărare de influență*, prevăzută și pedepsită de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art. 292 alin.1 Cod penal raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 alin. 1 Cod penal.

5. Revocă măsura asiguratorie a sechestrului instituit asupra bunurilor inculpaților D.L. și D.G. până la concurența sumei de 672,5 lei, în vederea confiscării, prin ordonanța ...din data de 05.06.2015 (filele 139-141, vol. 3, dup) .

Dispune restituirea către inculpatul D.G. a sumei de 672,5 lei, consemnată la dispoziția organelor de urmărire penală (fila 144, vol. 3, dup).

În temeiul art.275 alin.3 C.pr.pen. cheltuielile judiciare avansate de către stat rămân în sarcina acestuia.

Cu drept de apel în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21.05.2018.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO